

JA NEVERÍM,
ŽE BOH EXISTUJE -
- JA TO VIEM!

VOCATUS ATQUE
NON VOCATUS
DEUS ADERIT

Latinský výrok po anglicky znie: "Called or not called, the God will be there!"
Po slovensky to znamená: "Či voláš alebo nie, Boh je tu!"

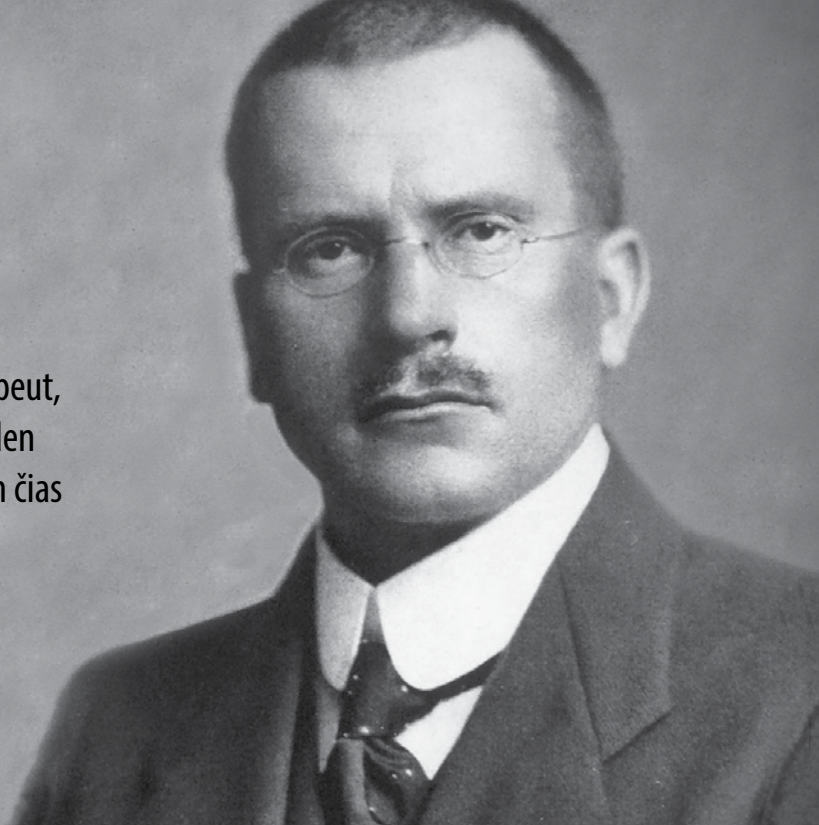
Tento výrok - táto pravda - musela veľmi veľa znamenať pre tohto geniálneho psychiatra, zakladateľa analytickej psychológie, keď si ju nechal vytesať do priečelia svojho domu. Bolo to silné presvedčenie človeka - odborníka na dušu. Jednoducho objavil, že nevedomie (svet ducha) má obrovský vplyv na vedomie celej ľudskej rasy a každého jednotlivca. Jazykom Božieho slova to, čo sa objaví v ľudskej psyché a napokon v celej viditeľnej realite vnímanej vedomím, má pôvod v nevedomí podľa Junga a toto

nevedomie je riadené a organizované z neviditeľnej reality. A táto oblasť, podľa Božieho slova, je doménu veľkého Ducha - Boha Stvoriteľa, ktorý všetko stvoril a priviedol do existencie mocou svojho slova a Duchom Jeho úst.

„Slovom Hospodinovým učinené sú nebesia a duchom jeho úst všetko ich vojsko.“ Žalm 33:6

Švajčiarsky lekár, psychiater, psychoterapeut,
zakladateľ analytickej psychológie, jeden
z najvýznamnejších psychiatrov všetkých čias

CARL GUSTAV JUNG 1875-1961

*„Vierou rozumieme, že sú veky ustrojené slovom
Božím, áno i tomu, že nie z viditeľných vecí povstalo to,
čo sa vidí.“* Žid 11:3

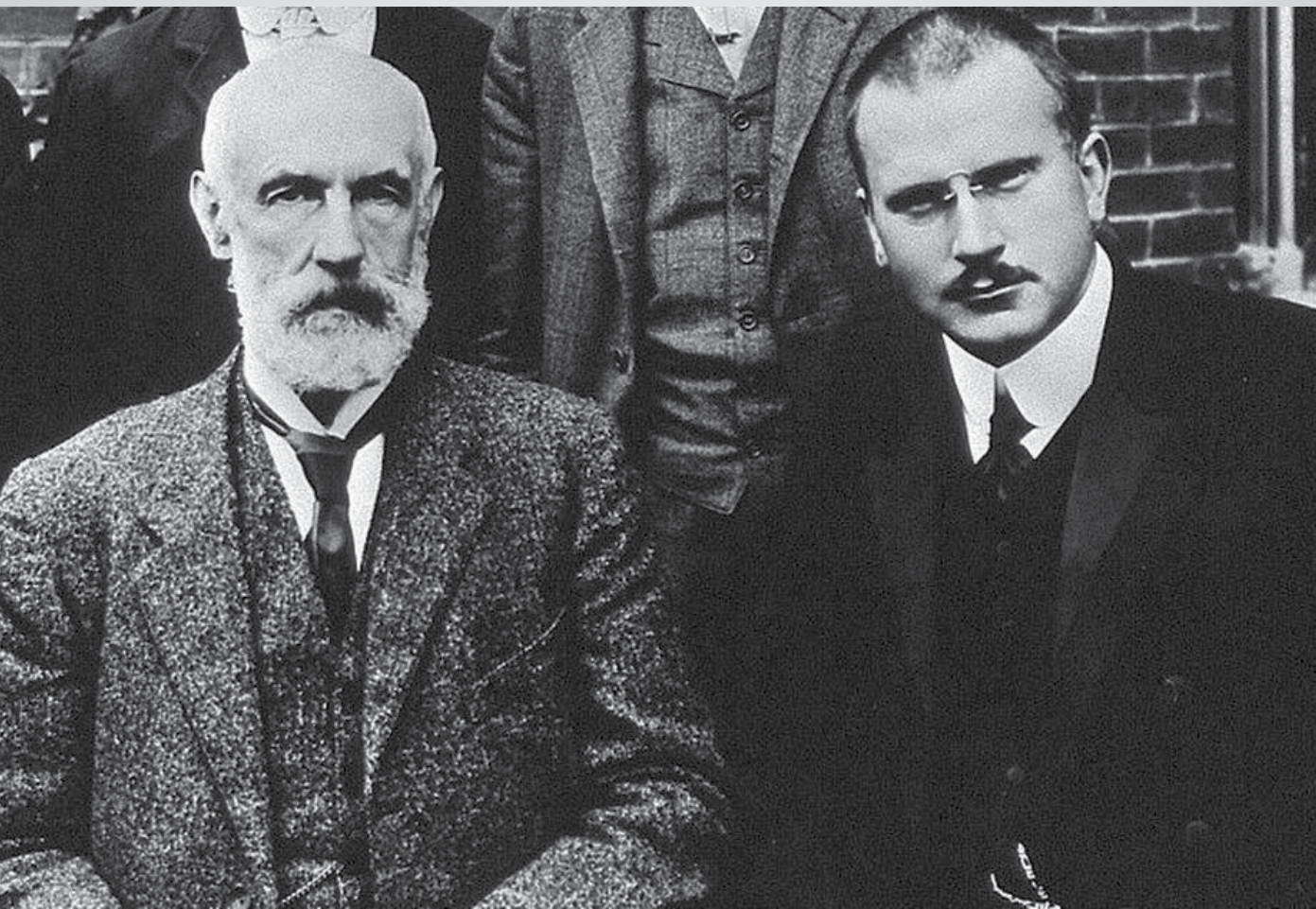
Odborné, prísne vedecké skúmanie ho doviedlo k
týmto skvelým, pozoruhodným záverom. Pozrime sa
na cestu tohto objavu, ktorý priviedol tohto celým
svetom uznávaného vedca Carla Gustava Junga k po-
znaniu a presvedčeniu, ktoré suverénne zakričal do
celého sveta...

Jungova mladosť – z nádejného budúceho pastora, jedinečný lekár a psychiater

Carl Gustav Jung sa narodil 26. júla 1875 vo Švajčiarsku
v meste Kesswill, v oblasti Thurgau do rodiny pro-
testantského evanjelického farára. Už od detstva ne-
pochyboval o tom, že Boh existuje, ale naopak, veľmi
intenzívne sa pokúšal nadviazať spojenie s Bohom.

V rodine pôsobilo veľa duchovných hodnostárov,
preto sa očakávalo, že aj on pôjde v ich šľapajach. O to
viac to každý očakával, pretože otec Junga bol evan-
jelický pastor, ako sme to už spomenuli. Carl sa však
vymanil z rodinnej tradície a nastúpil štúdium medi-
cíny a psychiatrie. Boh mal pre tohto muža iný plán....
Chcel, aby Ho objavil inou cestou, ako len cestou ná-
boženskej tradície. Boh chcel ľudstvu zmiatanému

povrchnými pseudovedeckými ateistickými názormi ponúknuť skutočný vedecký argument o svojej existencii cestou budúceho odborníka na dušu.

Vďaka tomuto výnimočnému Božiemu plánu sa začalo jedinečné dobrodružstvo s veľkými objavmi v oblasti „psyché“.

Po maturite začal študovať medicínu v Bazileji. Štúdiom ukončil štátnou skúškou v roku 1900. Rozhodol sa špecializovať na psychiatriu.

V decembri toho roku dostal asistentské miesto na Psychiatrickej klinike „Burghölzli“ v Zürichu u Eugena Bleulera. Od roku 1905 do 1909 pracoval ako vrchný lekár v „Burghölzli“. V rokoch 1905 až 1913 pracoval aj ako súkromný docent na univerzite v Zürichu. Od roku 1906 sa verejne stáva prívržencom psychoanalýzy Sigmunda Freuda, ktorého v roku 1907 aj osobne poznáva. V roku 1909 opúšťa kliniku kvôli osobným nezhodám so svojím nadriadeným Bleulerom. Otvára si súkromnú prax v Küsnacht pri Zürichu. V marci 1910 v Nürnberg sa stáva 1. prezidentom novozalo-

ženého „Medzinárodného psychoanalytického spoločenstva“, čo bola veľká pocta. Tento post zastával štyri roky.

Jeho nezhody s riaditeľom ústavu Eugenom Beulerom spočívali v tom, že zatiaľ čo Beuler sa zaoberal skôr tradičným deskriptívnym skúmaním duševných chorôb, Jung v opozícii k filozofickej psychológii sa zaoberal experimentálnou psychológiou, v ktorej odvodzoval zákony s rovnakou platnosťou ako vo vede. So svojím spolupracovníkom Franzom Riklinom prepracoval Beulerom používaný asociačný test, ktorý pre Junga predstavoval bránu k obsahom nevedomých komplexov v ľudskej psychike. V rozprávaniach s duševne chorými ľuďmi nachádzal podobnosti s mýtmi a túto zhodu chápal ako prejav spoločnej základne individuálnej imaginácie a vedomia celej ľudskej rasy. Študoval mytológiu a zbieral materiál preludov, halucinácií a snov pacientov, zdali sa mu relevantné pre túto tému.

Priateľstvo a rozchod s Freudom - Freud ho adoptuje a pomazáva „podľa vzoru patriarchov in patribus infidelium – v zemi neveriacich.“

Jung sa stretáva s Freudom prvýkrát v roku 1907 a ich spolupráca trvá do roku 1912. Počiatočný vzťah učiteľa a žiak sa mení na vzťah dôvery a priateľstva. Jung znamenal pre Freuda najinšpiratívnejší prvok pre svoje psychoanalytické hnutie. Tento hlboký, nielen vedecký, ale i osobný, dôverný, priateľský vzťah medzi Freudom a Jungom viedol k tomu, že Freud sa rozhodol Junga adoptovať a „podľa vzoru patriarchov ho pomazať in patribus infidelium – v zemi neveriacich“. Dlhو však Jung nemohol zostať pod touto „otcovskou autoritou“ Freuda.

Freudovská analýza sa zameriavala na sexuálny pôvod neurózy, každú neurózu pripisoval sexuálnej frustrácii, akéhosi sexuálneho rezídua z psychických zážitkov skorého detstva. Jung to považoval za silne obmedzujúce a nesúhlasil s tým. Toto príliš obmedzené chápanie príčin psychických porúch u pacientov viedlo ku konkurenčnému nazeraniu na príčinu neuróz pacientov a nakoniec ku rozchodu.

Po zlomovom roku 1913, v ktorom mal Jung sériu apokalyptických snov a vízií rezignuje na prednášky na univerzite a v roku 1914 sa vzdáva funkcie prezidenta Medzinárodnej psychoanalytickej spoločnosti.

Jungova hlbinná psychológia - vedomie a nevedomie - žeby biblická telesná myseľ a myseľ podľa ducha - konečne vedecky, a to empiricky dokázané?

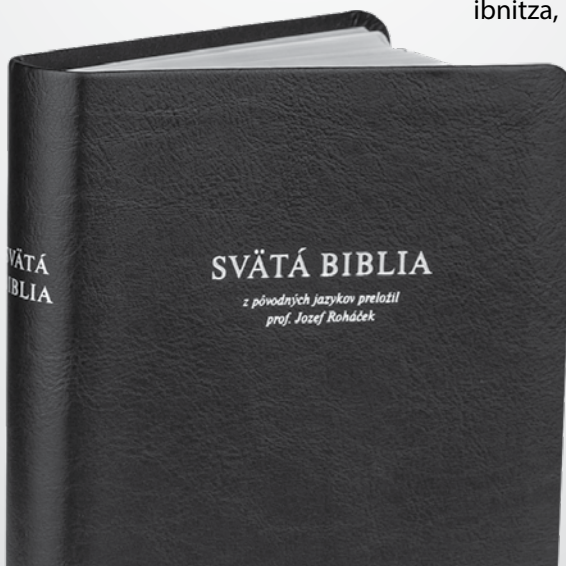
Určite celkom presne nie. Ale je to naozaj veľký objav, posun smerom k realite ducha. Potvrdené prísne vedeckými metódami, prevzatými napríklad z matematiky. Veľmi mu záležalo na tom, aby nevedomie popísal prísne vedecky, empiricky. Snažil sa zachytiť nejakú praktickú metodiku, pomocou ktorej by sa mohol človek vysporiadať

so svojím nevedomím. Vedel veľmi dobre, že náboženské filozofie, metafyzické systémy a symbolická imaginácia pracujú s týmto faktom. Bol presvedčený bez najmenšej pochybnosti o tom, že psychologické výpovede majú rovnakú váhu, ako výpovede vedeckého rázu, ktorými disponuje fyzika. Preto v tejto súvislosti Jung zavádza pojem psychickej reality, ktorú moderné osvietenie, chápanie človeka odkazuje mimo skutočnosť. Plne si vedomý toho, že pre moderný vedecký názor nebude jednoduché prijať fakt empirickej povahy duševných výpovedí, napriek tomu sa neustále snaží tento fakt zdôrazňovať. Oddeľovať psychický svet od racionalisticky chápanej skutočnosti, je podľa neho veľkým nebezpečenstvom. V druhej svetovej vojne videl splnenie svojich obáv a predtuchy nebezpečného vplyvu nespracovaných nevedomých archetypov. Biblickou rečou alebo priamo evanjeliovými slovami nášho Pána Ježiša Krista, vplyv duchovnej aktivity temných síl pôsobiacich na človeka a ľudstvo z neviditeľnej reality (nevedomia - pre vedomie človeka i ľudstva neprístupnej reality cez svet zmyslov a rozumu).

Podľa vzoru matematiky vytvoril pojem **“faktor transcendentnej funkcie”**. Bol presvedčený o tom, že vedomie a nevedomie sa k sebe správajú komplementárne. Faktor vedomia a nevedomia tvoria jednu psychickú funkciu, podobne ako reálna a imaginárna zložka tvoria komplexné číslo. Nie je to úžasné počuť z úst celosvetovo uznávaného psychiatra, považovaného za jedného z najväčších psychoanalytikov všetkých čias? Určite si spomenieš na jedno naše vyučovanie o tom, že človek, ktorý neráta s duchovnou realitou, s duchovným rozmerom, tak ten nemôže uchopiť sám seba komplexne. Po vzoru myslenia Leibniza, posledného žijúceho polyhistora,

geniálneho matematika, ktorý označil objavenie a zavedenie imaginárnych čísel do matematiky za úžasnú vec a i (imaginárne číslo) považoval za éterické duchovné číslo, ktoré odkazuje na Ducha Svätého.

Asi sme čítali z tých istých kníh, sláva Bohu. Samozrejme, empiricky sa do sveta Ducha nie je možné dostať,

ale vplyvy presiakajúce z duchovnej reality do "Jungovej kategórie "nevedomia", ktoré je neoddeliteľnou súčasťou komplexného človeka a odtiaľ ďalej do vedomia sú naozaj obrovské a empiricky postrehnuteľné.

Nezabúdaj však, že do duchovnej reality máme prístup len cez dvere, ktorými je Ježiš a Ducha Svätého, ktorý je našim sprievodcom do tejto krajiny Ducha. Nie som si istý, že práve tieto dvere našiel a otvoril Jung. Ale Boh si ho mocne použil k tomu, aby celému svetu vedecky ukázal realitu, pre vedomie neprístupnú a jej vplyvy na život človeka i ľudstva.

Bollingenská veža

Bollingenská veža je stavba, ktorú začal Jung stavať v roku 1923.

Táto veža je žijúcim dokladom jeho obrovského objavu psychického streda v ľudskej duši – Self - Bytostného ja.

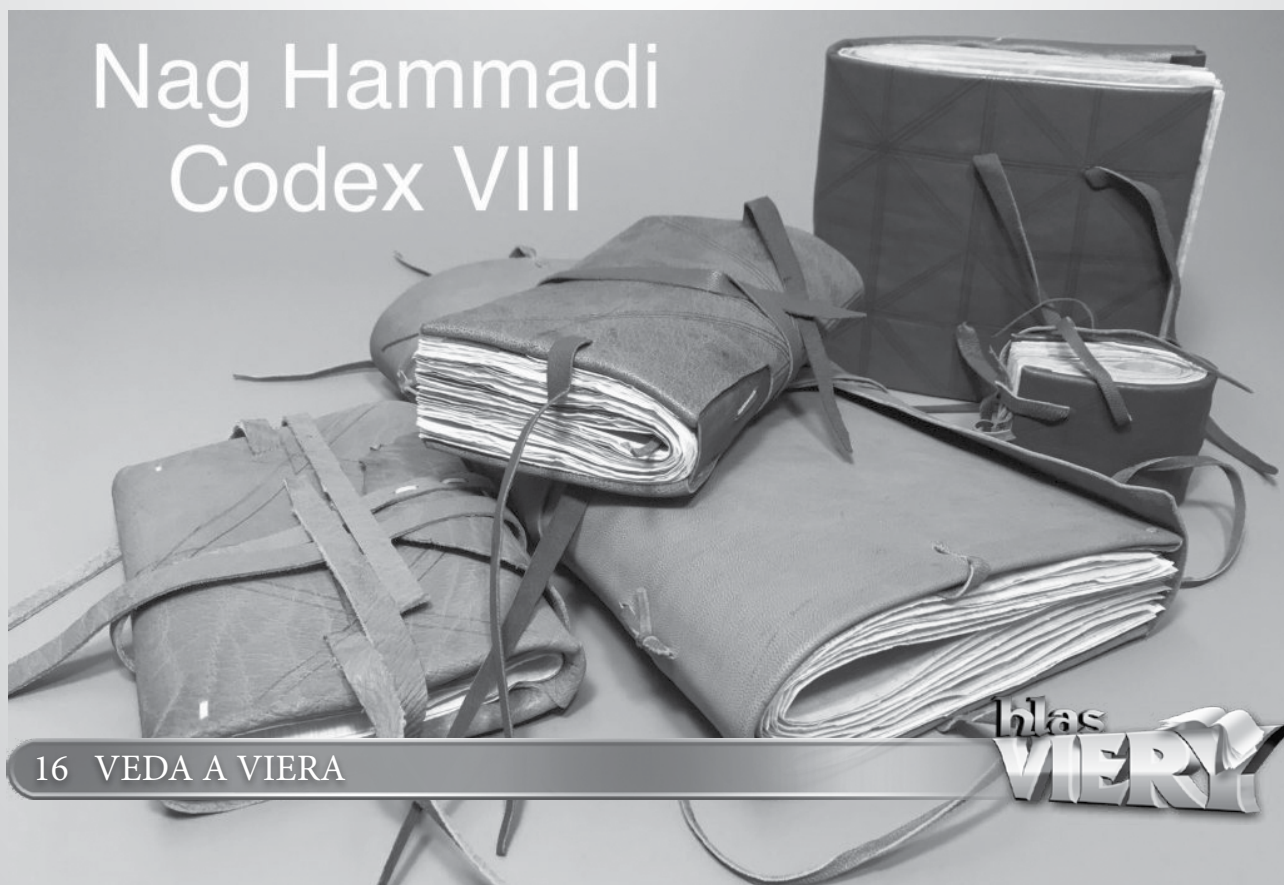
Táto veža sa stala miestom stretávania sa s rôznymi osobnosťami.

Zistil, že projekciou nevedomých obsahov do reality sa stávajú obsahmi viditeľnými. Opäť vidím z objavov Junga, že existuje nejaká projekcia nevedomých obsahov do reality. O tom by sme my, veriaci mohli

veľa hovoriť, o realite viery, duchovného videnia a práce Ducha Svätého v živote kresťana. Biblia je plná takýchto skúseností. Teší nás, že tento výnimočný vedec, psychoanalytik potvrdzuje tieto skutočnosti ako

samozrejmu vec... Samozrejme, musíme pripomenúť, že aj do nevedomia, vchádzajú veci z oveľa hlbšej duchovnej reality, ako je nevedomie. Svet ducha je veľ-

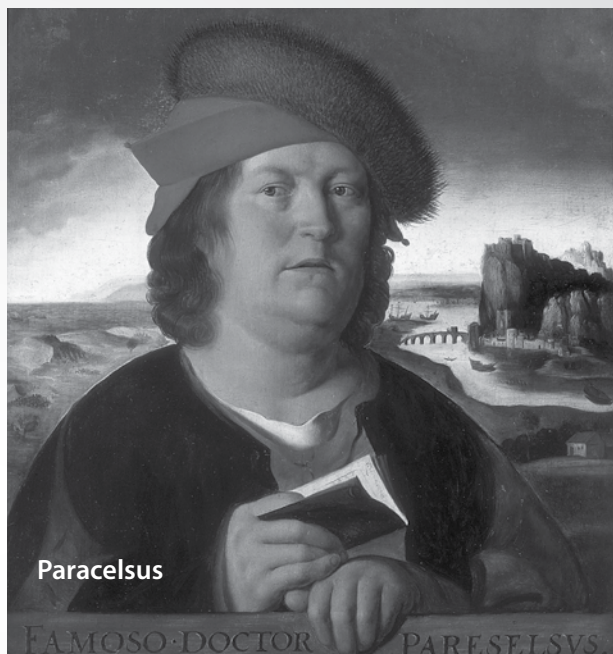

mi bohatý a bezpečne sa v ňom pohybovať je možné iba cestou Bohom nato určenou a tou je Ježiš Kristus, Božie slovo a Duch Svätý. Tohto muža si Boh použil na to, aby ukázal vedecky, empiricky celému ľudstvu, že aké je ľudstvo nevedomé a neschopné sa chrániť pred podnetmi, vplyvmi z nevedomia, že nie je človek komplexný, pokiaľ neráta s nevedomím, pokorne doložíme aj s neviditeľnou realitou, ktorá je ešte pred týmto nevedomím, ako nám to ukazuje Božie Slovo. Jung nakoniec našiel svoje objavy aj skúmaním náboženstiev, ako sme už spomenuli. Bol to naozaj výnimočný muž, Bohom použitý k tomu, aby vydal svedectvo všetkým ľuďom o tom, že Boh existuje a musí byť v strede osobnosti človeka, ak nechce stratiť svoju integritu, psychické zdravie a sa nechce zosypať, ako domček z kariet.

Jeho zistenia boli výsledkom tvrdej vedeckej práce, skúmania rôznych náboženstiev, kultúr, filozofických majstrov rôznych smerov, naozaj rôznych smerov, ako napríklad sv. Augustín z Hippa, Paracelsus, majster Eckhart a mnohých iných.....to, že som ich tu spomenul, neznamená, že so všetkými súhlasíme. Všetko posudzujeme prísne vo svetle Božieho slova. Skúmal kresťanstvo, rôzne hnutia, smery, symbolizmus, sám sa zúčastnil objavenia zvitkov v Egypte v Nag Hammádi. Na pôde religionistického spolku sa stretáva s osobnosťami ako Károly Kerényi a pod. Spolupracuje na interpretácii starého mystického textu čínskeho taoizmu. Študoval mnohé starobylé, starodávne mystické texty a všetky získané materiály a znalosti konfrontoval vedecky so svojou psychiatrickou praxou. Len preto spomínam všetky tie skutočnosti a oblasti, ktoré my považujeme za nebezpečné a pre nás kresťanov neprístupné a nepotrebné, aby sme si ukázali, že Jung naozaj veľmi poctivo a prísne vedecky preskúmal takmer všetko, čo sa kedykoľvek napísalo o náboženských, kultúrnych, filozofických, mystických témach, všetky prístupné znalosti a skúsenosti, aby urobil taký záver zo svojho skúmania, že v strede osobnosti človeka musí byť Boh. Vtedy je jeho osobnosť celistvá, zdravá, harmonická, integrálna, ak je v jej strede Boh. To bol snáď jeho najväčší objav a najväčší prínos pre ľudstvo. Jeho klientelu v jeho psychoterapeutickej praxi tvorili obyčajní pacienti, ale aj známe a zámožné osobnosti ako napr. dcéra Jamesa Joyca, spisovateľ Hermann Hess, dcéra Johna Rockefellera a pod. Študoval aj myslenie afrických kmeňov, spektrum jeho štúdia človeka a ľudstva bolo naozaj

Svätý Augustín

Paracelsus

FAMOSO DOCTOR PARESELSVS

Majster Eckhart

veľmi pestré. Jeho široké spektrum vedomosti mu umožňovalo vyjadrovať sa fundovane na aktuálne spoločenské dianie.

**Stretnutie s Wolfgangom Paulim, nositeľom
Nobelovej ceny - pojem synchronicity -
- duša nie je viazaná na mozog.**

Junga kontaktoval Wolfgang Pauli, nositeľ Nobelovej ceny za fyziku v roku 1945 za po ňom pomenovaný Pauliho vylučovací princíp. Zaoberal sa hlavne skúmaním teórie relativity a kvantovou mechanikou. Kontaktoval ho v súvislosti s pojmom synchronicity - nepríčinom spojení dejov, kvôli možnosti analógie pri prechodových dejoch elementárnych častíc. Výsledkom ich vedeckej odbornej diskusie a úvahy bolo poznanie, že psyché - čiže duša nemusí byť viazaná na mozog. Nie je lokalizovaná v priestore (v našom trojdimenzionálnom svete) a že priestor je psychicky relatívny. Čiže preložené do ľudskejšej reči, nášho ducha a dušu nie je možné lokalizovať - najst' v tomto fyzikálnom svete, v tejto 3D dimenzii, lebo

pochádza z inej dimenzie a sa tam aj nachádza, len sa prejavuje a pôsobí ti v tele a cez telo i cez mozog, ale nie je jeho produktom a nie je duša a duch (vedomie) viazané na mozog. Tak, ako sa to deje aj pri prechodoch elementárnych častíc z kvantového sveta - Hilbertovho priestoru - do nášho trojdimenzionálneho sveta.

Vidíš, ku akým záverom sa dostali títo skutoční vedci? Krása, vďaka Bohu. Moderná súčasná veda stále viac potvrdzuje pravdy, ktoré my kresťania veríme a vyznávame už tisíce rokov. Nemal problém ani s doktrínami alebo dogmami, ako napríklad pravda o Najsvätejšej Trojici. Nie žeby bol zhovievavý, tolerantný, ale bol presvedčený o ich pravosti a potrebe. Pre nás je najväčšou dogmou a doktrínou, ak to môžeme takto povedať, autoritou Božie Slovo, zjavená pravda.

Jung si bol vedomý tej skutočnosti, že ho jeho objavy prekonal a z jeho analytickej psychológie sa stalo hnutie. V roku 1948 bol založený inštitút C.G.Junga s cieľom rozvíjať jeho myšlienky a spolupracovať na myšlienkach analytickej psychológie.

Jung často čelil aj tvrdej kritike, preto musel neustále pred modernou vedou dokazovať empirickú povahu svojich zistení. Treba však podotknúť, že bol často obviňovaný z ezoterizmu. Na čo si kresťan musí dávať pozor. Napríklad židovský filozof Martin Buber ho kritizoval za prílišne zatemňovanie Boha gnostickou špekuláciou a mnohí teológovia ho obviňovali z názoru, že človek sa môže domnievať, že mimo realitu ľudskej duše nemá Boh ako autonómny psychický obsah, žiaden iný obsah. On popieral, že by to bol jeho názor. Tvrdil, že to tak vyzerá len kvôli tomu, že jeho zameranie psychológa je pochopiteľne psychologické. O čom svedčia aj jeho jednoznačné vyjadrenia, napríklad interview pre televíznu stanicu BBC, ale aj výrok vytesaný do priečelia jeho domu v Kusnachte.

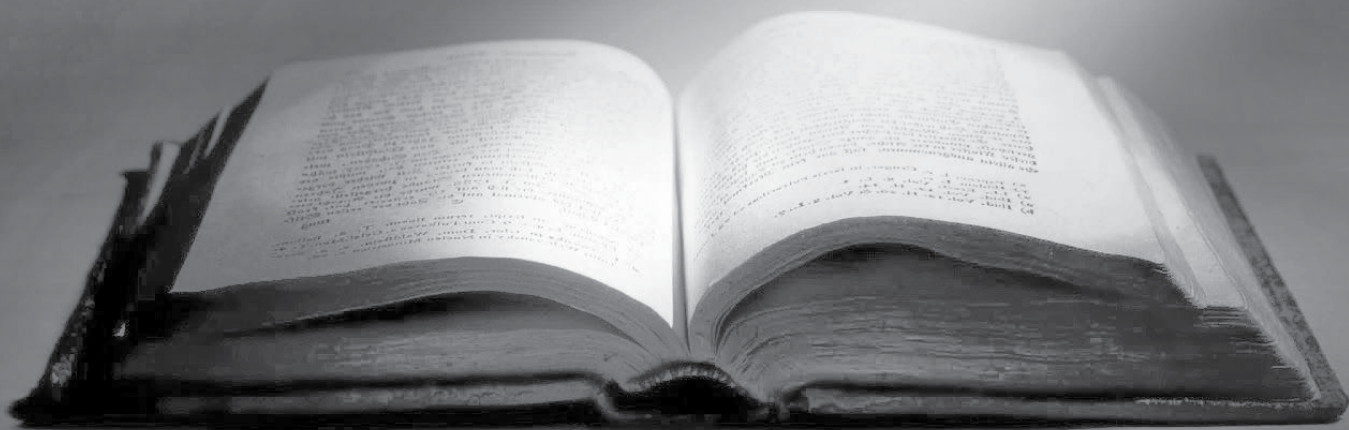
Interview pre BBC október 1959: Ja neverím, že Boh existuje. Ja to viem. Vocatus atque non vocatus Deus aderit.

Pozreli sme sa trochu na život Carla Gustava Junga, človeka, ktorý mal byť pôvodne protestantským evanjelickým farárom, ale Božím riadením sa stal z neho výnimočný lekár, psychiater, zakladateľ analytickej psychológie. S mnohými vecami z jeho názorov nemusíme a s niektorými, ktoré sú povedzme nie celkom v súlade s biblickými pravdami, nemôžeme súhlasiť. Pre nás nie je zdrojom poznania stvoreného

vesmíru so všetkými viditeľnými dimenziami a života v ňom, najvyššou autoritou Carl Gustav Jung, ale Biblia - Božie slovo. Vysoko si vážime tohto vedca a s hlbokou úctou uznávame jeho poznanie a skúsenosti, celú jeho prácu. Avšak, niet väčšej múdrosti, ako je Božia múdrosť, vyjavená nám v Božom slove. A pred Bohom a múdrosťou Najvyššieho hlboko skláňame kolená. Čo napokon robil aj Jung. V rozhovore pre BBC v októbri 1959 na otázku redaktora, či verí v existenciu Boha Jung odpovedal: "Ja neverím, že Boh existuje, Ja to viem." To povedal jednoznačne a rozhodne. A vedel, že neexistuje len v ľudskej duši, ľudskom vedomí. Náboženstvo, čiže viera v Boha, nebolo pre Junga ani zďaleka len detinská ilúzia, ale naopak, stálo v samom jadre zdravého, dospelého človeka. Napísal o tom:

"Medzi všetkými mojimi pacientami v druhej polovici môjho života,...nebol ani jediný, ktorého problém by nakoniec nebol problémom nájdenia náboženského pohľadu na život. Dá sa s istotou povedať, že každý z nich ochorel, pretože stratil to, čo živé náboženstvo všetkých dôb poskytovali svojim stúpencom."

(Duše moderného človeka, 1993)

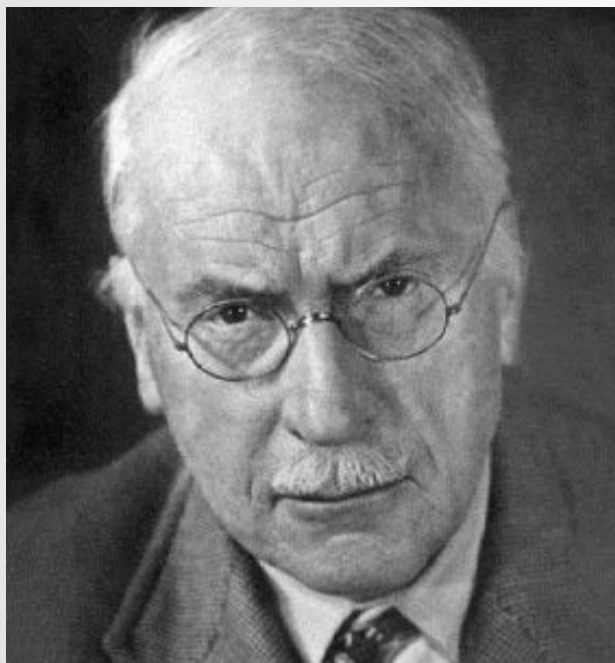

Pre obraz Boha sa používa v tejto psychológii označenie bytostného JA, to preto, že sa nachádza presne v strede našej psyché - pričom psyché predstavuje súhrn celej našej duševnej kapacity, či už vedomej, alebo nevedomej. Nič Ti to nepripomína? JAHVEH - JA SOM, KTORÝ SOM! Tak sa Boh predstavil Mojžišovi.

Bol presvedčený, že predmetom nášho náboženského zanietania by mal byť Boh, všetko ostatné je len obyčajnou náhradou. Úžasné, opäť slová kráľa Dávida a nášho Pána Ježiša:

„Lebo ma zožiera horlivosť za tvoj dom, a hanenia haniacich teba padly na mňa.“ Žalm 69:10

„A jeho učeníci sa rozepamätali, že je napísané: Revnivosť za tvoj dom ma zožiera.“ Ján 2:17

Jung bol veľmi serióznym vedcom, zakladal si na empirickom poznaní reality. Preto zdôrazňoval, že tento obraz Boha je psychologický a je potrebný pre blaho našej duše a celého života. Ale On bol hlboko presvedčený o realite Boha Stvoriteľa i mimo našej duše, ktorý musí byť v strede našej psyché, aby sme žili plnohodnotný, zmysluplný, šťastný život. Preto dal vytesať do priečelia svojho domu výrok:

“Vocatus atque non vocatus Deus aderit. Či voláš, alebo nevoláš, Boh je tu.”

On to vedel veľmi dobre, že Boh je tu. Vždy je tu. Hovorí to jeden z najväčších psychiatrov všetkých čias.

Jung tvrdil, že tak ako každý guľatý predmet má svoj stred, svoj stred musí mať aj každá, dobre vyvážená celistvá osobnosť.

To vraví zakladateľ modernej psychológie. Treba človeku ešte iné svedectvo? Kde sú posmešné hlasy tých ateistických pseudovedcov, ktorí sa vysmievali veriacim ľuďom? Mali radšej načúvať odborníka na psyché - dušu, Carla Gustava Junga, ak chcú byť zdraví a šťastní. Stredom zdravej, celistvej osobnosti človeka je obraz reálneho Boha, ak to tak nie je, osobnosť a život človeka sa zosype ako domček z kárát. Od nepamäti to tak bolo a je a bude. Predmetom horlivosti a zanietania zdravého človeka by mal byť Boh, všetko ostatné je len náhrada, ktorá nikdy človeka nenaplní. Ako povedal sv. Augustín, nebude moja duša spokojná, pokiaľ nespočinie v Bohu. Ak to tak nie je, nastúpi choroba. Len je dôležité, aby v strede ľudskej osobnosti, psyché, vedomia i nevedomia, bol pravý Boh, Boh Abraháma, Izáka, Jakoba, Ježiš Kristus, lebo ak to nie je ON, KTORÝ JE, tak bude v strede života iný, falošný boh, modla a potom takisto nastúpi choroba. Ak je v strede Ježiš Kristus a nie nejaké stvorenie, potom prichádza život, hojnosť života. Ved' preto prišiel Ježiš:

„Zlodej nejde na iné, iba nato, aby ukradol, zabil a zahubil. Ja som prišiel nato, aby mali život a aby mali hojnosť.“ Ján 10:10

On je tu, pri Tebe, či voláš, či nevoláš, je tu.

„...učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta. Ameň.“ Mat 28:20

„Neopustím vás, aby ste boli sirotami, príjdem k vám.“ Ján 14:18

„Spôsob vášho obcovania nech je prostý lakomstva, a majte dosť na tom, čo máte. Lebo on povedal: Nenechám ťa cele iste ani ťa neopustím.“ Žid 13:5

Vedel to Carl Gustav Jung, odborník na duševné zdravie a šťastie, vieš to aj Ty?

Mikuláš Gócze

Zdroj: InternetRussell Stannard: Veda a víra; str.103-105, Science & Belief, The big Issues, Copyright 2012 Russell Stannard

